

စိတ်

ပင်

စိတ်

ပန်း

လေ ညှိ

C O V E R A R T B Y L U B Y C A N T

စာရေးသူ၏အမှာစာ

စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ရာသီဥတုမှာ

ပွင့်ဖူးရှင်သန်လာတဲ့

စိတ်ပင်စိတ်ပန်းတွေဟာ

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ.... ။

ဇေညီ

* * *

၁။ စိတ်ပင်စိတ်ပန်း (3:36 PM)

တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုသော်လည်း

ဘယ်တော့မှ မပြောနိုင်တော့တဲ့

ကြက်တူရွေး

အနီရောင်အရုပ်လေးက

ခေါင်းလေးစောင်းပြီး

ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်နေတယ်။

တရွေ့ရွေ့နဲ့တက်လိုက်

တလိမ့်လိမ့်နဲ့ပြုတ်ကျလိုက်နဲ့

ဘဝမှာဖြစ်ပျက်သမျှကို

ဖရသဝါစာတွေနဲ့ပြန်ပြောနိုင်တဲ့

အခွင့်အရေးကလွဲလို့ ဘာမှသိပ်မရှိဘူး။

လူညံ့တစ်ယောက်ပါလို့ ကိုယ့်ဘာသာ

ဂုဏ်ယူတဲ့လူငယ်တွေက

ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ဘယ်နှယောက်လောက်

ဒီစာသင်ခုံမှာရှိနိုင်မလဲ။

ညံ့တာမှတော်တော်ကြီးကိုညံ့တာ

အူကြောင်ကြောင်နဲ့။

အူတစ်ခွေနဲ့ ကြောင်နှစ်ကောင်လား

ကြောင်နှစ်ကောင်ရဲ့အူတစ်ခွေလား

ညံ့လွန်းလို့ ဘာမှန်းကိုမသိတာ။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့

ကောင်းကင်ကြီးကိုပဲ ကြည့်နေတတ်တဲ့

လူညံ့ပါ။

ကျွန်တော်ဟာရေးလို့ကောင်းတဲ့ဘောပင်

တစ်ချောင်းရရင်သင်္ချာတွက်ဖို့ထက်

ကဗျာရေးဖို့စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့

လူညံ့ပါ။

ထောပတ်သုတ်ထားတဲ့နှလုံးသား

ပြုတ်ကျသွားတဲ့လူညံ့ပါ။

ဘယ်ခေတ်နဲ့မှမသင့်တော်တဲ့

သောက်တလွဲကောင်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။

မီးလောင်နေတဲ့နှင်းဆီပန်းခင်းကို
ဦးနှောက်မှာစိုက်ထားမိတဲ့လူညံ့ပါ။
ကမ်းလွန်ပင်လယ်မှာ
စိတ်ကိုရွက်လွှင့်မိတဲ့လူညံ့ဟာလည်း
ကျွန်တော်ပါပဲ။
ထပ်ညံ့စရာမရှိအောင်ညံ့ပြီးပြီပဲ
ဘာကျန်သေးလို့လဲ။

★ ★ ★

၂။ စိတ်ပင်စိတ်ပန်း (5:17 PM)

ပိတောက်တွေကိုပြန်အသက်သွင်းဖို့

ဘယ်နတ်သိကြားမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလား။

နှုတ်ဆက်စကားမပြောဘဲ

ထွက်ခွာသွားတဲ့လူတွေက

ခပ်များများရယ်။

လကမ္ဘာကိုကျော်တက်သွားသူတွေပေါ့။

ဆောင်းလေတွေအေးစိမ့်စိမ့်နဲ့

ဝင်လေထွက်လေမှာ

နေရာယူနေကြပုံများ။

တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလို့

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

သတိရစရာလည်းဘာမှမရှိပါလား

ဆိုတဲ့မှတ်ဉာဏ်ဖြစ်နေတယ်။

နေကြာပန်းတွေလေမှာလွင့်လာမှ

ကျွန်တော့်အသွေးအသားဟာ

တစ်ခါသုံးမီးခြစ်ဆံတွေမှန်းသိရခဲ့တယ်။

ဘဝပုံစံခွက်ထဲမှာနေပျော်သည်ဖြစ်စေ

နေမပျော်သည်ဖြစ်စေ နေရဦးမှာ။

ပျင်းစရာဘဝထဲက သတင်းစာ

အပိုင်းအစတွေ။

ရေးလက်စ စကားလုံးတွေက ခြေလေးချောင်းနဲ့

စာရွက်ပေါ်မှာ

ပြေးလွှားနေကြတာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်။

* * *

၃။ စိတ်ပင်စိတ်ပန်း (2:56 PM)

ရှိတယ်ဆိုရုံလေး

အသက်ရှိတယ်ဆိုရုံလေး

မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ်ဆိုရုံလေး။

ပြီးတယ်ဆိုရုံလေးပြီးပြီး

လူတွေကိုကျောခိုင်းခဲ့တဲ့

လူလိုမတွေးတတ်တဲ့

လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွေးက

ငှက်တွေလို

နေရောင်ခြည်အောက်မှာ

တိမ်ဖြူဖြူထဲမှာ

စိမ်းညိုညိုသစ်ရွက်တွေအောက်မှာ။

ရှင်သန် သေဆုံးခြင်းဆိုတာ

ချို့ယွင်းနေတဲ့ပုံသေနည်း

တစ်ခုလို ဖြစ်ပျက်မှုတွေက

သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မရှိဘူး။

မျက်လုံးတွေထဲကရှုခင်းတွေမှာ

သတိရမှုတွေငြိတွယ်နေတာလား

ဒါမှမဟုတ်ဒီမှာရှိခဲ့တဲ့အရင်အချိန်က
အမှတ်တရတစ်ခုခုလားပဲ။
သတိရဖို့ထက်
မေ့ဖို့ကပိုခက်နေခဲ့တယ်။
နူးညံ့မှုတစ်ခုအောက်မှာ
ခဏတာဝပ်ဆင်းခဲ့ရရုံကလွဲလို့
ဘာမှထူးထူးခြားခြား
မရှိတဲ့နှလုံးသားတစ်ခုပါပဲ။
သင်းကွဲငှက်တစ်ကောင်
ချီသွားတဲ့သူ့အစာထဲ
မသိခြင်းရဲ့တစ်နေ့စာ ဖူလုံမှုပါသွားလို့။
ဒီလိုပါပဲ
ကောင်းကင်ကြီးဘယ်လောက်လှလှ
ငှက်တွေအတွက်ဘယ်လောက်
လွတ်လပ်တယ်ပြောပြော
ကျွန်တော်တို့က
ရေမှာပျော်တဲ့ငါးတွေအဖြစ်
မွေးဖွားလာပြီးသားပါ။

* * *